

Gina Patrichi

Închizi ochii și îi auzi vocea, mai bine spus vocile: timbrul aparte, cald, câteodată vag răgușit, cu inflexiunile pasionale ale Miței Baston clamînd disperat: „Năică, vezi tu steluța asta“?! Rîsul cristalin, în cascade, unduind cu o uimitoare virtuozitate de la intonații dulci, candido, copilărești, (bucuria lui Kitty Duval în fața jucărilor) la hohotul adînc, aspru, muțat în cinism și speriat de propria-i decădere al femeii de stradă, ce știe multe... Vocea ternă a Madelenei din *Victimele datoriei*, cu accente cotidiene de gospodină ce pâlăvrăgește cîrpind ciorapi, și transformarea ei miraculoasă, vrăjindu-te, într-un glas strălucitor și cristalin, spălat de orice urmă de vulgaritate, purificat de năclăirea unui trecut deopotrivă de mizerabil în aspectele lui fizice și etice.

La fel de tulburător e și chipul. Un obraz care poate modela cu minunată ușurință, cele mai felurite biografii, transformîndu-le în destine, și, în același timp, poate trece cu dezinvoltură de la masca superbă a reginei la grimasa mahalagioaiceii, de la desenul unor puternice caractere ibseniene și cehoviene (la TV — Gina în *Rața sălbatică*, Rika în *Micul Eijolf*, Arkadina în *Pescărușul*) pînă la personificarea unor stări fundamentale, rămînîndu-și mereu fidel sieși.

Gina Patrichi posedă însușirea rară, prețioasă, misterioasă chiar, de a fascina, de a atrage spectatorii într-un cîmp magnetizat, unde, cu o știință a înefabilului, a imponderabilului, a neprevăzutului, ea conduce legile jocului. Talentul ei este „o stare de grație“ care străbate dincolo de hotarele obișnuitorilor registre dramatice sau comice, înălțîndu-se în zonele amețitoare ale marelui, autenticului *teatru*, unde tragicul e grotesc, comicul e sublim, farsa, tristă, monotonă, insolită, extraordinarul, posibil, acolo unde mișcarea gândului devine materie densă și trăirea sentimentului — desen al trupului. A jucat și joacă destul de mult, de variat, în *teatru*, în *film*, la *televiziune* și totuși, urmărindu-i „fișa de lucru“, constai neîncrezător numărul mic de titluri; și-a făcut „stagiu“ în provincie, la Galați, debutînd în 1956 și interpretînd, ca orice actor conștiințios, roluri variate, nu totdeauna mari. Amintim: rolul titular în *Nora*, Mariana în *Nota zero...*, Fifi în *Siciliana*, Caterina în *Marele fluxiu își adună apele...*; urmează o răsucire, venirea la București și intrarea în ansamblul Teatrului „Bulandra“ — 1963. Debut bucureștean: Corina în *Jocul de-a vacanța*. Personajele interpretate de Gina Patrichi au

căpătat întotdeauna o dimensiune în plus, ontologică, și de cele mai multe ori au ieșit din „carapacea“ caracterului aspirînd la transmiterea unor mesaje grele de semnificație despre sensul existenței. Gina știe să plutească, asemeni scafandrilor încercați, în adîncuri, printre curenții primejdioși ai unor realități dislocate, transmițînd expert semnale despre cele înfîlțite și văzute, nouă, privitorilor de pe mal.

O energie psihică vitală depusă în trăirea oricărei situații arată că „nimic din ceea ce e omenească nu-i e străin“, împingînd-o la paroxism comic, și dramatic, la paroxism în distanțarea și apropierea de rol, jocuri ameteitoare de lentile inverse, ce fac ca spectacolele în care ea palpită să devină, așa cum își dorește un dramaturg al zilelor noastre, „o aventură, o vinătoare, descoperirea unui univers“...